

A szíve hazahúzza, az anyukája süti és a család hiányzik, mégis Nagy-Britanniában él és dolgozik párjával. Sok mindenbe belekóstolt és úgy érzi, hogy ettől több lett. Az angliai időjárást szereti, bűvárkodik és céget vezet. Albert Szabolccsal beszélgettünk.

Mivel foglalkozol Angliában?

Idén januárban indítottunk egy vállalkozást, IT-szolgáltatásokat nyújtunk. Visszaszolgáltatjuk az adatokat katasztrófa vagy meghibásodás esetén és teljes körű laptop-szervizt nyújtunk, na meg dolgozom a kezdeti munkahelyemen is.

Előtte milyen munkahelyen dolgoztál? Mivel kezdted?

Két és fél éve érkezünk Angliába a párommal, aki már a menyasszonyom. A kezdeti lépések nem voltak könnyűek, mivel tapasztalat nélkül olyan munkát kellett végezmem, ami távol állt tőlem.

Egy kórházigazgató megvásárolta Shakespeare unokájának házát és azt kellett renoválni meg a kertet rendben tartani. Megtanultam festeni, vakolni, padlót újracsiszolni és mindent, amit egy 500 éves házban el lehet képzelni. Ez kb. a munkaidőm 40 százalékát tette ki, a másik 40 százaléka a kerti munka volt, fák, bokrok ültetése, nyírása, meg ilyenek. A többi 20 százalékát sofőrködés, ügyintézés tette ki. Emellett az ácsmunka szépségeibe is belekóstoltam, építettem kerítést, oktagon-alapzatot, filagóriát és hasonlókat. Ezek azért ács tapasztalat nélkül nem voltak könnyű dolgok.

Sokszor a Youtube-ról néztem, hogy mit és hogyan kell, az alapján csináltam. Jólesett, hogy alkothattam valamit.

Az egyetlen szomorú tényező az volt, hogy nem magamnak dolgoztam. Sokszor meglepődtem magamon, hogy mire vagyok képes. Mikor kiadtak egy nagyobb projektet, majdnem mindig úgy kezdtem neki, hogy én ezt nem tudom megcsinálni. Aztán mindig kaptam egy kis biztatást a páromtól, és már ment is. Mondjuk, azt soha nem fogom mondani, hogy könnyű volt. Sok mindent újra kellett kezdenem, de ha másodjára kéne csinálnom, akkor már biztos könnyebb lenne. Remélem, egyszer majd hasznosíthatom, amiket így tanultam meg, akár a saját életemben is.

Az biztos, ezek után sokkal nagyobb tiszteletet tanúsítok a szakemberek iránt és sokkal jobban fogom értékelni a munkájukat.

Miért mentél Nagy-Britanniába? Itthon mit csináltál?

Kalandvágy hajtott, meg nem utolsó sorban az anyagi vonzata miatt. Otthon irodában dolgoztam, voltam eladási igazgató és autóértékesítő is. Egy teljesen más véglete a fentebb leírtaknak és nagy váltás volt, de örülök, hogy sok mindenbe belekóstolhattam, többnek is érzem magam tőle.

Mi tetszik Angliában és mi nem?

Meglepő módon az időjárás tetszik. A nyár szuper és az előítéletekkel ellentétben nincs annyi eső. Nincs az a nagy meleg, mint otthon, de például a tavalyi nyárral teljes mértékben meg voltam elégedve. Inkább télen hiányzik a hó.

A másik, ami tetszik, az a pozitívabb életszemlélet – az emberek sokkal kedvesebbek, ami nem feltétlenül a jobb anyagi lét miatt van. A harmadik az előítéletekkel kapcsolatos, nincs annyi, mint otthon. Persze nem azt mondom, vannak szélsőséges példák és rasszista emberek itt kint, de látszik, hogy sok nemzet él együtt. Itt nem nagyon fordulnak meg utánad az utcán, még akkor sem, ha hatvan éves vagy és egy tarantula pók van az arcodra tetoválva.

Volna mit tanulni tőlük, de azért a román „buletinem” sehol sem használom.

Még a tetszik kategóriába sorolnám azt is, hogy majdnem mindent el lehet intézni online, legyen szó adóbevallásról vagy egy lejárt dokumentum cseréjéről. Nincs az a bürokrácia, mint otthon, nincsenek nagy sorok és nincs protekció. Minden le van egyszerűsítve és gördülékenyen történik.

Az angol egészségügy messzemenően előttünk jár. Amikor kijöttünk, még biztosításom se volt, kórházba kerültem egy kisebb műtét miatt, ami altatást igényelt. A kutyát se érdekelte, hogy van-e biztosításom, úgy bántak velem, mint egy szállodában. Étlapról lehetett kaját rendelni, és

amikor elhagytam a kórházat, felpakoltak kötszerrel, gyógyszerrel és egy vasat sem kellett fizetnem.

Tetszik még a közlekedés, bármit meg lehet közelíteni gyorsan. Például, felülünk a vonatra és 3 óra múlva Párizs északi pályaudvarán szállunk le. Bármilyen ország sokkal jobban megközelíthető és sokszor nagyon olcsón lehet repülőjegyekhez jutni. Az autós közlekedés is sokkal kulturáltabb, mint otthon, ritkán lehet hallani dudaszót, mindenki sokkal nyugodtabban, biztonságosabban vezet.

Ami nem tetszik, az a domborzat, mert nincsenek hegyek, nincsenek szabadtéri strandok és nincs itt a család meg a barátok. Na meg nem ihatok Csíki sört.

Mire hívnád fel azok figyelmét, akik úgy döntenek, hogy Angliában próbálnak szerencsét? Mire kell figyeljenek?

Nézzenek sok Youtube-videót. Legelső sorban egy közhelyre hívnám fel a figyelmüket: itt sincs kolbászból a kerítés. Amióta kint vagyok, elég sok embert ismerek, akinek sajnos nem jött ki a lépés, és vagy haza kellett menniük, vagy más országba kerültek. Nem hiszem, hogy jó tanácsot tudnék adni valakinek ezzel kapcsolatban. Talán a legfontosabb, hogy ne egyedül vágjunk neki. Biztos vagyok benne, hogy egyedül nekem sem ment volna.

Mennyire szoktad meg a kinti életet?

Amikor az ember kijön, az elején ámul-bámul, csodálkozik mindenben, próbálja átkonvertálni az árakat az otthoni árakra, hogy ez meg ez mennyibe kerülne, de egy év után már minden természetessé válik és könnyen meg lehet szokni.

Mennyire érzed azt, hogy bevándorló vagy? Megbecsülik a munkádat?

Amikor kijöttem, minden otthoninak arról áradoztam, mennyire megbecsülik itt kint a munkámat.

Aztán egy idő után ez a megbecsülésérzés kezdett megcsappanni. Talán az emberi kapzsiság miatt éreztem ezt, mert egyre többet akartam, nem tudom. De ha össze kéne hasonlítanom az otthonival, akkor azt mondanám, itt sokkal jobban értékelnek.

Általában az a tapasztalatom, szeretnek alkalmazni bevándorlókat (főleg, aki jó egy bizonyos szakmában), mivel az angolok nem a munkamoráljukról híresek. Persze van ennek másik oldala is: van, akit nem becsülnek meg, és úgy bánnak vele, mint egy rabszolgával, de ez nem jellemző.

Volt olyan kliensem is, aki megtudta, hogy nem vagyok angol és egyből elfogyott a kedvessége – ki is mutatta ezt arckifejezésekkel, nem örült neki. Általánosságban véve pozitív a véleményem a hozzáállásukról.

Mivel töltöd a szabadidődet?

Kedvenc kérdésem! Búvárkodással. Még egy pozitív dolog: ha kint élsz, megvalósíthatsz olyan dolgokat, amikről rég álmodsz, de valamilyen okból kifolyólag otthon nem lehet véghezvinni. Ezenkívül szeretünk kirándulni, ami szerencsére az előbbivel jól összeegyeztethető. Három éve sem vagyunk kint, és már elég sok országot sikerült meglátogatni. Ja, és imádunk moziba járni.

Mit esztek? Mik a kedvenceid?

Hát nem azt, amit az angolok nagy része. Ugyanis itt nagyon menők a kétperces kaják, amiket bevágnak sütőbe vagy mikróba és kész is van. Ami az angol kaják között tetszik, azok a piték és a crumble (egy brit, illetve ír eredetű morzsasütemény). Ezek közül a halpité és a steakpité ízlik a legjobban nekünk.

Viszont az otthoni zsírban tocsogós ételekről is leszoktunk, inkább csirkét eszünk és azt is sütőben szoktuk megsütni. Leveseket sem nagyon esznek az angolok, de mi nem nagyon tudnánk élni anélkül. Azon kívül nagy kedvencek az indiai és a mexikói ételek is. De fehér paszulyleves is szokott asztalra kerülni meg töltelékes káposzta is.

Nem nagyon érezzük hiányát az otthoni ételeknek, majdnem mindent meg lehet kapni a lengyel üzletekben, amit az angolok nem árulnak. Egyedül anyukám sütije hiányoznak.

Meddig tudod elképzelni, hogy ott élj/éljetez?

Még egy pár évig biztos, aztán meglátjuk, mit hoz a jövő. A szívem mindig hazahúz, akármennyire is jó legyen itt kint.